

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 5. listopadu 2025 v trestní věci **obžalovaného jménem J.Š.**, narozený XXXXX, specialista řízení dokumentace a dat, trvale bytem XXXXX, **odvolání obžalovaného** proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 8. 9. 2025, č.j. 6 T 11/2025-430, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), f), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje** ve výrocích, kterým byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozeným L.Z. a V.Z. nemajetkovou újmu a poškozené A.Z. zaplatit majetkovou škodu.

Podle § 265 trestního řádu se poškození **L.Z.**, narozený XXXXX, bytem XXXXX, a **V.Z.**, narozený XXXXX, bytem XXXXX se svými nároky na náhradu nemajetkové újmy a poškozená **A.Z.**, narozená XXXXX, bytem XXXXX se svým nárokem na náhradu majetkové škodu **odkazují** na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J.Š. uznán vinným spácháním přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil, tím, že
dne 25. 10. 2024 kolem 14:55 hodin řídil vlastní osobní motorové vozidlo značky Opel Meriva, registrační značky XXXXX na silnici I. třídy číslo 52 ve směru jízdy od Brna na Mikulov, kdy se v úseku km 45,9 v katastru obce Mikulov plně nevěnoval řízení a s vozidlem plynule přešel do protisměru, přičemž se střetl s protijedoucím osobním motorovým vozidlem značky VW Passat, registrační značky XXXXX, které řídil jeho vlastník J.P., nar. XXXXX ve směru jízdy od Mikulova na Brno, a způsobil dopravní nehodu, při které utrpěl J.P. zranění neslučitelná se životem, kterým na místě dopravní nehody podlehl, provedenou pitvou řidiče J.P. bylo zjištěno, že bezprostřední příčinou smrti bylo polytrauma, tj. současné poranění více pro život důležitých orgánových systémů, v daném případě se jednalo především o poranění závěsu tenkého a tlustého střeva, jater, sleziny, břišní srdečnice, levé nadledviny, zdvojené levé ledvinné tepny a kostry doprovázené výraznou krevní ztrátou, kdy smrt řidiče J. XXXXX nastala z příčin úrazových, v přímé souvislosti s poraněními, které zemřelý utrpěl během předmětné dopravní nehody, na vozidle značky Volkswagen Passat byla způsobena škoda ve výši 60.000 Kč, výše uvedeným jednáním porušil obžalovaný XXXXX ustanovení § 4 písm. a), § 4 písm. b), § 5 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů - zákon o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů

2. Za tento přečin byl obžalovanému soudem I. stupně uložen podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, který byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Dále byl obžalovanému podle § 73 odst. 1, 4 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 36 měsíců. Dále soud I. stupně rozhodoval v adhezním řízení tak, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozeným L.Z., částku 27 738 Kč, poškozenému V.Z. částku ve výši 54 374 Kč a poškozené XXXXX částku 28 748 Kč a dále poškozené A.Z. na náhradě majetkové škody částku 37 900 Kč. Dále ještě soud I. stupně rozhodl v adhezním řízení tak, že podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli další poškození odkázáni se svými nároky na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních a dále dle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená A.Z. odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podal odvolání prostřednictvím svého obhájce pouze obžalovaný J.Š., a to proti výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy. Konkrétně si podal odvolání proti výroku, kterým mu byla uložena povinnost uhradit nemajetkovou újmu poškozeným L.Z. ve výši 27 738 Kč a dále poškozenému V.Z. nemajetkovou újmu ve výši 54 374 Kč a poškozené XXXXX nemajetkovou újmu ve výši 28 748 Kč. Dále si podal odvolání taktéž proti výroku, kterým mu byla uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené A.Z. částku 37 900 Kč.
4. Obžalovaný ve svém odvolání uvádí, že trestní soud má v adhezním řízení povinnost postupovat co do odůvodněnosti svého rozhodnutí se stejnou péčí jako civilní soud, který rozhoduje o náhradě škody ve věcech občanskoprávních. Jedině pečlivé uvážení všech kritérií pro určení výše náhrady nemajetkové újmy umožní stanovit její adekvátní kompenzaci, kdy obžalovaný má za to, že soud I. stupně takto při svém rozhodnutí nepostupoval. Obžalovaný zdůrazňuje, že nechce zpochybňovat dopad úmrtí dědečka na jeho vnučku, ale nesouhlasí se skutkovým zjištěním soudu ohledně toho, že vnučka se svojí matkou a zemřelým žili ve společné domácnosti. Jak vyplývá z dokladů předložených pozůstalými, A.Z. uhradila částku ve výši 424 Kč za odemčení bytu zemřelého. V případě, kdyby zemřelý žil ve společné domácnosti se svojí dcerou R.P., ročník XXXXX, a vnučkou XXXXX, ročník XXXXX, nebylo by nutné přistupovat k tomuto kroku, tj. otevření bytu zámečnickem. Obžalovaný dále uvádí, že zemřelý zřejmě bydlel ve stejném domě, ale žil sám v jiném patře než jeho dcera a vnučka, a tedy nevedli společnou domácnost. Dále obžalovaný poukazuje na to, že poškozená vnučka zemřelého S.A. a její matka R.P. nemají totožné místo trvalého pobytu jako zemřelý. Soud při stanovení výše náhrady vycházel z jediného podkladu, kterým bylo prohlášení oběti trestného činu sepsaného matkou S. A., když S. A. toto prohlášení pouze spolupodepsala. Obžalovaný má za to, že nic nebránilo v tom, aby prohlášení oběti sepsala sama vnučka zemřelého. Stejně tak by bylo na místě, aby ke svému prohlášení doložila zprávu od psychologa a potvrzení o své absenci ve škole a důvodu absence ve škole. Za dané situace nebylo na místě, aby soud I. stupně rozhodoval o navýšení obvyklé výše nemajetkové újmy v obdobných případech.
5. Stejně pochybení shledává obžalovaný u navýšení náhrady nemajetkové újmy u zetě zemřelého, a to L.Z. a V.Z. na základě toho, že zemřelý byl pro ně životním vzorem a údajně jim nahrazoval otce. Dále obžalovaný uvádí ve svém odvolání, že z prohlášení oběti L.Z. a V.Z. nelze dovodit, proč pro ně měl být zemřelý jediným mužským vzorem, jak uvádějí. Rozhodnutím soudu o navýšení výše nemajetkové újmy byli V. a L.Z. odškodněni za skutečnost ztráty jejich otce a nikoliv zemřelého. Obžalovaný dále uvádí, že trestní soudy by neměly rezignovat na svoji povinnost zjistit skutkový stav věci týkající se otázky náhrady škody a provést dokazování v potřebném rozsahu.
6. Dále obžalovaný ve svém odvolání uvádí, že soud I. stupně uložil povinnost uhradit poškozené A.Z. náhradu škody ve výši 37 900 Kč představující škodu na vozidle zemřelého Volkswagen Passat, RZ: XXXXX. Soud při rozhodování vycházel pouze z odborného vyjádření ze dne 31. 10. 2024 od společnosti XXXXX, kde byla odhadnuta výše škody na 60 000 Kč. Z odborného

vyjádření není zřejmé, zda škoda byla posouzena jako totální škoda na vozidle či zda se jedná o odhad nákladů na opravu, z jakých podkladů bylo při stanovení výše škody vycházeno. V případě, že se jedná o totální škodu, není zjevné, zda v tomto odborném vyjádření byla zohledněna cena zbytků, o kterou se výše škody, tedy obvyklá cena vozidla, snižuje. Poškozená obdržela od odpovědnostní pojišťovny finanční částku ve výši 22 100 Kč, kdy pojišťovna škodu na vozidle považovala za totální a odečetla od obvyklé ceny vozidla cenu zbytků vozidla. Za situace, kdy soud I. stupně přiznal poškozené náhradu škody představující obvyklou cenu vozidla bez zohlednění ceny zbytků, přiznal poškozené nárok na náhradu škody vyšší, než byla skutečná škoda. Závěrem svého odvolání obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud výrok týkající se náhrady škody zrušil a sám rozhodl tak, že se L.Z., V.Z., XXXXX a poškozená A.Z. odkazují se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních.

7. Žádný z poškozených si proti rozsudku odvolání nepodal.
8. Odvolání bylo podáno včas oprávněnou osobou a obsahovalo veškeré náležitosti odvolání dle ustanovení § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud neshledal důvody pro odmítnutí nebo zamítnutí odvolání ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu.
9. Krajský soud v Brně jako soud odvolací v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Odvolací soud dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci.
10. Vzhledem k tomu, že odvolání si podal obžalovaný pouze proti výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy a ve výroku o vině a trestu, již rozsudek nabyl právní moci, tak odvolací soud nepřezkoumával rozsudek soudu I. stupně co do skutkového děje a vinny a uloženého trestu, ale pouze přezkoumával rozsudek co do náhrady škody a náhrady nemajetkové újmy týkající se poškozených L.Z., V.Z., XXXXX a A.Z.
11. Pokud se týká výroku soudu I. stupně, kterým podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému povinnost uhradit na náhradě škody A.Z. částku ve výši 37 900 Kč, tak k tomuto odvolací soud zjistil ze spisu následující. Součástí spisu je odborné vyjádření na č.l. 197 (soud I. stupně neuvádí číslo listu, kde se tato listina nachází a tím je zdůvodnění rozsudku značně nepřehledné). Tato listina je v podstatě zprávou nějaké společnosti, jejíž razítko je značně nečitelné a už vůbec zde není uvedeno jméno osoby, která by tuto listinu vyplnila a podepsala. Soud I. stupně však z této listiny vyšel při určování náhrady škody za havarované vozidlo. Na této listině ze dne 31. 10. 2024 je pouze uvedeno *celkové poškození vozidla Volkswagen Passat plus poškození interiéru vozidla, viz přiložená fotodokumentace, výše škody 60 000 Kč*. Z této zprávy není vůbec zřejmé, jakým konkrétním výpočtem nebo jakým způsobem dotčená osoba, která tuto zprávu vypracovávala, došla k částce 60 000 Kč jako hodnotu automobilu před havárií. Dále odvolací soud zjistil, že na č.l. 413 spisu je usnesení Okresního soudu v Břeclavi sp. zn. 41 D 1189/2024-48, kde z položky číslo III. 2. je zřejmé, že pozůstalá dcera A.Z. nabývá osobní automobil RZ: XXXXX, Volkswagen Passat 1,9 TDi, první zaevidování: 10. 7. 1999. Z tohoto je tedy zřejmé, že v době havárie bylo vozidlo staré 25 let. Ze zprávy UNIQA pojišťovna a.s. na č.l. 366 spisu (opět soud I. stupně neuvádí číslo listu této zprávy) je zřejmé, že tato pojišťovna vyplatila pojistné plnění ve výši 22 100 Kč jako totální škodu na vozidle Volkswagen Passat, RZ: XXXXX. Pokud tedy soud I. stupně za této důkazní situace, když je zde na jedné straně listina pojišťovny, která ohodnotila vrak osobního automobilu na částku 22 100 Kč a zbytek tohoto vraku byl ohodnocen na částku 4 300 Kč a na druhé straně zpráva nějaké osoby, která se nepodepsala, resp. podpis je nečitelný, když tuto zprávu vyžádala Policie ČR a ze které soud I. stupně vyšel, je uvedena částka vozidla na 60 000 Kč, pak soud

I. stupně zcela nelogicky a špatně z takovéto listiny vychází. Pokud je zde rozpor v tom, jakou hodnotu mělo vozidlo těsně před dopravní nehodou, měl soud I. stupně provést dokazování odborným vyjádřením znalce, který by přesně rozvedl, na základě jakých okolností a skutečností cenu vozidla vyhodnotil a určil nebo měl poškozenou A.Z. s jejím nárokem na náhradu škody odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

12. Pokud se týká náhrady nemajetkové újmy, je třeba vycházet z ustanovení § 2959 občanského zákoníku, dle kterého při usmrcení odčiní škůdce duševní útrapy manžel, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Odvolací soud stejně tak jako soud I. stupně dospěl k závěru, že pokud se týká vnučky zemřelého, a to XXXXX, tak z provedeného dokazování je zřejmé, že této byla uhrazena nemajetková újma pojišťovnou, a to ve výši 291 252 Kč. Soud I. stupně jí přiznal další částku na nemajetkové újmě, a to ve výši 28 748 Kč, což je dohromady 320 000 Kč. I odvolací soud má za to, že je třeba tuto poškozenou považovat za osobu velmi blízkou zemřelému J. P.. Odvolací soud má za to, že není třeba pochybovat o tom, zda tato poškozená měla se zemřelým společné bydliště či nikoliv, když toto vyplývá z jejího vyjádření s tím, že na adrese stejné jako zemřelý poškozený, tedy XXXXX i se svojí matkou bydlí více než šest let. Je zcela irrelevantní, pokud poškozený zemřelý užíval samostatný pokoj, pak je to zcela běžná věc, nicméně celková situace v rodinném domě byla taková, že tento dům užívali společně. Není důvodu nevěřit prohlášení a tvrzení nezletilé a její matky, jak moc byly navázány na zemřelého J. P., tedy dědečka nezletilé S. A.. Odvolací soud tedy uzavírá, že nezletilou XXXXX je možno považovat za osobu blízkou zemřelého J. P. ve smyslu § 2959 občanského zákoníku. Je možno konstatovat, že je-li důsledkem dopravní nehody smrt osoby blízké, představuje toto pro osoby blízké jako sekundární oběti zpravidla enormní psychickou zátěž. Lze tedy mít s rozumnou měrou pravděpodobnosti za to, že u sekundární oběti může v důsledku dopravní nehody a smrti osob blízkých, tedy v příčinné souvislosti s těmito skutečnostmi, dojít k zásahu do jejího psychického zdraví. Dopad do psychického zdraví osoby blízké lze v obdobných situacích považovat za očekávatelný, adekvátní, (a není třeba ho zvláště prokazovat) a to zvláště v situaci, že sekundární oběti je osoba nezletilá, a to ve věku XXXXX let, kdy se jedná sice o osobu nezletilou, avšak již věkem a duševně natolik zralou, že si smrt svého dědečka, tedy osoby jí velmi blízké, se kterým žila ve společné domácnosti a který jí v podstatě nahrazoval otce, uvědomuje velice intenzivně. Při určování výše nemajetkové újmy je třeba vycházet z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 894/2018. Dle tohoto rozhodnutí za základní částku náhrady modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek lze považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného. Jak už bylo řečeno shora, nezletilé XXXXX bylo jednak pojišťovnou uhrazeno a soudem přiznána nemajetková újma v součtu 320 000 Kč, což je přibližně 7,4 násobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy v roce 2023 (k dopravní nehodě došlo 25.10.2024), kterážto byla 43 193 Kč. Odvolací soud má za to, že pokud tedy soud I. stupně rozhodl tak, že obžalovaný je povinen uhradit na náhradu nemajetkové újmy této nezletilé poškozené částku 28 748 Kč, pak samozřejmě s přihlédnutím k tomu, co již bylo pojišťovnou uhrazeno, se nejedná o částku přemrštěnou a není tedy nejmenšího důvodu tuto částku snižovat.
13. Pokud se týká dalších poškozených, a to L.Z. a V.Z., kterým byla soudem I. stupně taktéž přiznána nemajetková újma, samozřejmě opět s přihlédnutím k tomu, co již jim bylo pojišťovnou vyplaceno, pak k tomuto má odvolací soud výhrady v tom smyslu, že tento výrok soudu I. stupně je třeba zrušit a oba dva tyto poškozené odkázat na řízení občanskoprávní. Oběma dvěma těmito poškozeným bylo pojišťovnou vyplacena shodná částka, a to každému ve výši 145 626 Kč. Odvolací soud ze spisu zjistil, že tito poškození nevedli společnou domácnost se zemřelým J.P. a nebyli na něj žádným způsobem odkázáni, např. finančně nebo tím, že by se o ně zemřelý musel starat či jim nějak výrazně pomáhat tak, jako to bylo u nezletilé XXXXX. Naopak tito dva poškození (L. a V.Z.) jsou osoby velmi výrazně zletilé, v důchodovém věku. Dle názoru odvolacího

soudu nespádají ve smyslu § 2959 občanského zákoníku mezi osoby blízké, když jsou to zet'ové zemřelého J.P.. Odvolací soud samozřejmě nepochybuje, že tito sekundární poškození měli se zemřelým hezký rodinný vztah, když toto již bylo zohledněno pojišťovnou, která i těmto sekundárním poškozeným vyplatila každému částku 145 626 Kč za duševní útrapy spojené se smrtí jejich tchána. Je však třeba přihlédnout i k tomu, že zemřelý J.P. v době úmrtí měl již XXXXX let a i s veškerou úctou k lidskému životu a ke starým lidem odvolací soud musí konstatovat, že v tomto věku je již zcela běžné, že lidé umírají. Dále je třeba také přihlédnout k tomu, že obžalovaný sám zcela dobrovolně uhradil poškozeným částku 100 000 Kč a tímto projevuje sebereflexi a uznání, že způsobil poškozeným škodu svým zaviněním a snahu alespoň částečně toto odčinit (ztrátu lidského života však zcela odčinit nelze). Odvolací soud tedy dospěl k závěru, že u těchto dvou sekundárních poškozených, a to L.Z. a V.Z., není třeba jejich nemajetkovou újmu v penězích navyšovat nadto, co bylo vyplaceno pojišťovnou. Vzhledem k tomu odvolací soud zrušil výrok soudu I. stupně, kterým byla obžalovanému uložena povinnost těmto dvěma poškozeným uhradit nemajetkovou újmu. Dále je možno konstatovat, že tímto rozhodnutím tito dva sekundární poškození nejsou již navždy zbaveni možnosti domáhat se další nemajetkové újmy, pokud budou i nadále přesvědčeni, že na ni mají nárok. Poškození mají možnost svůj nárok dále prokazovat v občanskoprávním řízení.

14. Odvolací soud tedy závěrem konstatuje, že pokud se týká uložení povinnosti uhradit nemajetkovou újmu poškozené nezletilé XXXXX, tak tento výrok soudu I. stupně je zcela správný a odvolací soud s ním souhlasí. Dále však již odvolací soud nemohl souhlasit s rozhodnutím soudu I. stupně, týkající se dalších dvou sekundárních poškozených, kterým byla přiznána nemajetková újma, a to u L.Z. je a V.Z., a proto odvolací soud tento výrok soudu I. stupně zrušil a tyto poškozené odkázal s jejich nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení občanskoprávní. Stejně tak odvolací soud postupoval u poškozené A.Z., které byla přiznána majetková škoda za zcela zničený automobil patřící zemřelému J. P..

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není další opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Brno 5. listopadu 2025

JUDr. Hana Kleinová v. r.

předsedkyně senátu

Vypracoval:

JUDr. Aleš Dufek v. r.

